

m... végem
rró kazánban
gett ki a szel-
désben hátra-
is kedvökre

ZOK.

ég a szivben
a bölcsőbbek,
m szivből en-
k, mint a rab-
edelmes, mert

, aki csak a
inek sirjánál
már nem él!»

feladat.

rtben sétálva,
oly Annának:
anyjim lesz,
na így felelt:
diót, s nekem
mint neked
indegyiknek?

EJTŐK.

et 4-dik számá-
még megfejtet-
Adél, Schlichter
Lányi Alexa és
anika, Szöllősy
g Ottó.

g.

p javára ada-
Osztóics Margit
1 frt.
a kegyes ada-
orgó bácsi.

Athenaeum-épület.
Budapest.

A SZÖKEVÉNY. (Lásd a 125. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ANDOR kényelmesen elhelyezkedett egy padon.

— No, az a félóra majd csak eltelik. Addig rágyujthatunk.

Zsebébe nyúlt s egy csomó szivar-kát vett elő. Ugyanezt tette Dénes és mindketten rágyujtottak, nem csekély meglepetésére társaiknak. De nem volt sok idejük a gondolkozásra.

— Szolgálhatok szivarkával? szólta Andor gavallérosan. Nem rosszak, mondhatom. Szívesen szolgálok.

Gábor is, Győző és a kövér kis Ernő is egy pillanatig haboztak, bele fogjanak-e a tiltott élvezetbe. Andor pedig látszólag közönyösen mondá:

— A ki fél, hogy megárt neki, annak magam sem tanácsolom, hogy rágyujtson. Nem gyöngéknek való, a kik megijednek.

— Oh, én nem ijedek meg egy szivarkától, szólta rá gyorsan Győző. Oh! nem először gyujtok én most rá. Szivaroztam én már eleget.

Rögtön át is vett egy szivarkát és rágyujtott, a kövér Ernő követte a példát. Gábor nem maradhatott hátra. Az volna csak szép, ha ő félne olyasmitől, ami a többieknek nagy élvezetekre szolgál.

Pár percz múlva mind az öten javában füstöltek, akárcsak valami török basák.

— Ez pompás! szólta Győző büszkén. Ez már csak külön multság, mint ott a mezőn a forró napon labdázni.

Gábor nem egészen úgy gondolkozott ugyan, de azt már csak nem tehetette, hogy ellenkezzék. Tehát rámondta ő is, hogy ez pompás időtöltés, ez való már az ilyen nagy diákoknak.

Néhány perczig nagy gyönyörűséggel szivarozgattak s Győző is, Gábor is még második szivarkát is kértek, nagyon gyorsan szívá el az elsőt, hogy megmutassák, milyen kemény szivarozók; a kis kövér Ernő pedig hiven követte őket. Lassan-lassan azonban Győző már csak igen ritkán emelte szájához a szivarkát, mely már nem is égett.

— Nem ég a szivarod, Győző, szólta Dénes. Itt a gyujtó.

— De ég... köszönöm... oh... nagyon jó...

— Nagyon jó, bizonyítá a kövér Ernő is. Csak izé... olyan furcsa...

— Mi furcsa? kérde Andor.

— Csakugyan, valami furcsa ize van, szólta Győző.

— De inkább ti néztek nagyon furcsán, mondá Dénes nevetve. Az a szivarka talán mégis erős volt nektek.

— Dehogy! Szó sincs róla, felelé Győző. Oh, én már sokkal erősebb...

Bizonyosan valami nagy dicsekvést akart mondani, de nem birta befejezni. Az arca szinte fehér lett, a feje kábult s oly rettentően rosszul érezte magát, hogy azt hitte, mindjárt belehal. Végső erőfeszítéssel hirtelen fölugrott és ment a pályaház mögötti mezőre. A kis Ernő ezalatt éppen egy kékült-zöldült s egyszerre csak ő is fölkerelkedett és szaladt Győző után. S alighogy ő elietett, Gábor szintén nagyon nyugtalanul forgatta a fejét.

— Hm! Megnézem... hová mentek azok a fiuk.

És éppen olyan sápadtan, kábultan, mint azok, szaladt utánok.

Ez a hirtelen menekülés, úgy látszik, nagyon mulattatta a két testvért, akik jól tudták, hogy a vitézkedő pajtások bizony csak a szivarozástól lettek rosszul. Nagyot nevettek s aztán fölkerekedtek, hogy megtudják, hányadán van a három beteg utitárs.

Ezek mind a hárman ott heverték egy fa alatt a fűben, jajgatva, sóhajtozva és éppenségesen nem barátságos dolgokat kívánva Andornak, Dénesnek és a szivarkáknak. Andor nevetve hallgatta.

— Tehetek én róla, hogy olyan gyöngö legények vagytok? Hiszen figyelmeztettelek, hogy ne fogjon bele, aki fél, hogy megárvhat neki.

Ez persze igaz volt s a földön fetrengőknek nem jutott eszökbe azt felelni, hogy éppen azért fogtak bele, mert Andorék azzal gunyolódtak, hogy ne fogjon bele, aki fél. Az igaz, hogy jobb lett volna félni, mint most nyögni; de már késő volt minden okoskodás.

— Sebj no, szólt Dénes. Máskor nem kaptok szivart; de most már álljatok talpra, mert a vonat mindjárt indul.

A három beteg ezt csak úgy félig-meddig hallotta és értette.

— Nem bánom én, nyögte Győző, én nem mozdulok... velem úgy is forog a világ... röpködök... nem kell nekem vasut...

— Nekem sem, rebegette Ernő. Én föl sem tudok állani...

Gábor nem szólt, de aligha éppen úgy nem volt ő is, mint két társa; mert mozdulni ugyan ő sem mozdult.

— No hát csak pihenjete, szólt Andor. De a vonat már előállott. Remélem, nem lesz semmi bajotok, mire visszatérünk. Elmulik az efféle baj mihamar.

A két testvér elment s csakhamar hangzott a mozdony füttye, a vonat elrobogott. A három beteg ezt sem bánta s még jó ideig hevert ott a fűben. Lassan-lassan aztán szünetezett a szédülésök, kábultságuk s vagy egy óra mulva végre talpra birtak állani. Még mindig nagyon sápadtak voltak, de a kiállott bajjal most már nem gondoltak annyira, hanem inkább azon tanakodtak, mi tevék legyenek? Gábor, aki igazán röstelte ezt a históriát, azt ajánlotta, hogy térjenek haza.

— Azt nem teszem, felelé Győző. Tudják többen, hova indultunk és ha most hazatérünk, nagyot nevetnének, hogy még sem mentünk el.

— Az ám, szólt Ernő. Azután még olyan sápadtak vagyunk, hogy ez is föltűnnék. Én sem megyek még haza.

Gábor így aztán szintén kénytelen volt ott maradni. Mert ha ő egymaga tér haza, akkor bajos lesz eltitkolui furcsa kalandjokat.

— Jól van, hát várjunk még. mondá. De hát meddig akartok itt maradni?

— Meddig? Hát a mig Andorék visszatérnek. Együtt indultunk, együtt megyünk haza. Majd megtudunk egyet-mást Andoréktól és mi is úgy fogunk beszélhetni, mintha ott jártunk volna a városban.

— Jobb lesz, ha nem beszélünk róla, szólt Gábor. Én nem szeretem az ilyen

fülentéseket... az csuf dolog s az ember utoljára is rajta veszt.

— A te dolgod, mit beszélsz, mondá Győző vállvonogatva. De az bizonyos, hogy rajtam nem fognak nevetni. Andor és Dénes jó pajtások, ők nem fogják elárulni, hogy mi nem voltunk velök.

Gábornak nem tetszett az ilyen alatomoskodás, de már benne volt, tehát nem válhatott el társaitól. Végig nyújtóztak tehát a fűben és vártak. Ez nem volt éppen kellemes multság, mert még nagy idő volt estig s jó néhány órát kellett végig unatkozniok. Végre-valahára azonban mégis csak nyugovóra kezdett hajlani a nap s Kővár felől berobogott a vasuti vonat. Gáborék oda siettek visszatérő pajtásaik fogadására. De hasztalan keresték a kiszállott utasok közt, Andor és Dénes nem voltak láthatók. A három fiu meglepetve nézett egymásra.

— Nem jöttek meg... talán ott is lekéstek a vonatról.

— Jön egy másik vonat két óra mulva, szólt egy kalauz, a kitől kérdezősködtek. Talán azon érkeznek meg.

Két óra mulva! Akkor már sötét este lesz. Addig otthon már elmúlt a vacsora ideje is és ha nem lesznek ott az asztalnál, számot kell majd adni róla, hol jártak, mit csináltak. Már ebből nagy baj lehet. Keresni fogják őket s valamelyik fiu csupa jószándékból is eláruhathja, hová indultak. És lesz büntetés, pedig el sem jutottak a városba.

— Én nem várok tovább, szólt Gábor határozottan. Hogy ennyi kellemetlenség tetejébe még büntetést is kapjak, arra semmi kedvem.

— Nekem sem, szólt a kövér kis Ernő.

— Most már mehetünk is, mondá Győző. Most már, ha éppen kérdeznek, azt mondhatjuk, hogy mi ezzel a vonattal jöttünk, de Andorék még ott maradtak.

Megindultak hazafelé, nem éppen nagyon vidám hangulatban. Gábor röstelte, hogy elrontotta szabad délutánját, Ernő sopánkodott, hogy a remélt jó süteményekben nem lehetett része; Győző pedig azon törte a fejét, milyen mesékkel álljon majd elő a többi pajtások előtt, ha kérdezősködni fognak, hogy a titkos kirándulás miképen sikerült.

Amint befordultak az udvarra, Elek néhány más fiuval éppen a labdázó tér felől jött befelé s Elek éppen a »Huszások«-kal jött együtt. A diákseregéből ugyanis külön társaság alakult, melynek a legjobb husz labdázó volt a tagja. Ebbe a társaságba bejutni nagy dicsőség volt. Persze leginkább az erős, ügyes nagy fiuk jutottak be, de bejuthattak kisebbek is, ha nagy ügyességgel, szemességgel pótolták, ami erejükből még hiányzott. Most éppen üres volt két vagy három tagsági hely és sokan iparkodtak, hogy bejussanak a jeles társaságba, melynek egy Kálmán nevű derék ifju volt az elnöke.

Elek, megpillantván Gábort, oda sietett hozzá s barátságosan kérdezősködött, hogy jól sikerült-e a kirándulás? Gábornak persze ez a kérdés nem volt nagyon kellemes és igyekezett másra fordítani a beszédet.

— No, megvoltunk valahogy. Hát ti mit csináltatok? Ugy látom, labdázatok.

— Igen, pompásan labdázunk. Nagy gyakorlatot tartottak a »Huszasok« velünk, akik be akarunk jutni a társaságba.

— Ugy? Hát te is be akarsz jutni?

— Hogy ne? Hiszen te is készülsz próbamérkőzésre, ugy-e?

— Én... az más. Én jó labdázó vagyok. Azt nem is tudtam, hogy te szintén értesz hozzá!

— Sokat gyakoroltam az utóbbi napokban. Kálmán azt mondja, hogy nem is vagyok a legügyetlenebb.

— Igazán? Talán még meg is választanak?

— Nem tudom, de képzelheted, hogy nagyon szeretném. Kálmán biztat is egy kicsit.

Gábor nagy szemeket meresztett erre az ujságra és úgy érezte, hogy ez az

VAD LACZI, A KOMÉDIÁS. (Lásd a 125. lapon.)

ujtság nagyon nem tetszik neki. Voltaképpen örülnie kellene, ha barátjának ilyen ártatlan kívánsága teljesül. És mégis öröm helyett inkább boszúságot és irigységet érzett. Még bizony megeshetik, hogy Elek hamarabb bejut a Huszasok közé, mint ő.

A többi fiuk is odagyültek s mert sokan tudtak a kirándulás tervéről, mindjárt kérdezősködtek, hogy volt, mint volt.

Győző azonnal bele is kezdett szépen kigondolt meséjébe, hogy milyen pompásan mulattak, de alig szolt néhány szót, Pali közbekiáltott:

— Halljuk először a mészárosinas históriáját!

Győzőnek torkán akadt a szó. De aztán megpróbálta, hogy kivágja magát a zavarból. Úgy tett, mintha nem értené a dolgot.

— Miféle mészárosinas? Miféle história? kérdé látszólag meglepetve.

— Soh'se akard eltagadni, mondá Vili nevetve. Mi Palival éppen ott jártunk és láttuk a gyönyörű versenyfutást. Csak az elejét nem tudjuk, mi bajotok volt a mészárosinással és a kutyájával.

— Halljuk! Halljuk! kiáltottak a fiúk mindnyájan. Ti öten voltatok és megtutottatok? Ez szégyen! Csuffa tették a diákságot! Halljuk, hogy történt?

Erről azonban nem volt Győzőnek szépen kigondolt meséje és legokosabbnak találta, hogy elfut a kérdezősködők elől. Gábor és Ernő pedig már előbb eltűntek, mihelyt Pali a mészárosinast említeni kezdte. Ez már szörnyen bosszantó volt. A nagy hetvenkedve tervezett kirándulásról ilyen hirrel térni meg! Talán még az a szerencsétlen szivarozási história is kisül... no akkor lesz még gúnyolódás!

Győző és a kövér kis Ernő nem vették oly nagyon a lelkökre a dolgot, mint Gábor, aki roppantul röstellte a történeteket. A derekabb fiuk, Jenő, Pali, Vili, most egy sorba fogják őt számítani Győzővel s a hozzá hasonló fiukkal, a kiket nem valami nagyon becsülnék. És bosszuságában nem jutott eszébe, hogy talán legjobb menekvés az volna, ha megújítaná Elekkel az igazi barátságot. De erre nemcsak nem gondolt, hanem inkább olyasmit érzett, mintha most már csakugyan nem szeretné legjobb barátját. Az okát nem vallotta meg magának, pedig ez ok nem volt más, mint az, hogy Elek napról napra kedveltebb lett az intézet legderekabb ifjai közt s mindinkább feljebb jutott mindenkinek a becsü-

lésében, míg ő, Gábor, napról-napra hanyatlott.

Már a vacsorán is tul voltak, mikor Andor és Dénes megérkeztek. Egészen nyugodtan és vidáman léptek be, mint a kiknek a legjobb rendben van a dolguk. A pórul járt három társ odasietett hozzájuk.

— Hol maradtatok oly sokáig? kérdé Győző. Most nagy bajotok lesz.

— Dehogyan lesz. Éppen semmi bajunk sem lesz.

— Hogyan? szólt Gábor. De ha az igazgató ur megtudja?

— Tudta ő előre, hogy megyünk, ő engedte meg, hogy a városban lakó nagynénénket meglátogassuk. Ne féltsetek minket.

Persze, ez már más! De hát erről Andorék előbb nem szóltak s Győző, Gábor és Ernő ugyancsak hosszú képpel néztek egymásra. Hiszen ők ilykép ugyancsak furán jártak! Azt hitték, veszedelmes vállalkozásra kísérik a két testvért, pedig ezeket semmiféle büntetés veszedelme sem fenyegette, csak azokat, kiket magukkal akartak csábítani. Ez nagyon hasonlított a rosszakaratu rászedéshez; de Andor és Dénes egészen ártatlan képpel mondták:

— Nem említettük, hogy engedélyünk van? No, meglehet, elfelejtettük. De ti meg bizonyosan nem kérdeztétek.

Semmi dicsekedni való sem maradván e kalandból, arra igyekeztek, hogy mielőbb végkép elfelejtsék. Ez annál könnyebb volt, mert most már az egész diáksereg csak azzal foglalkozott szabad idejében, kit fognak a labdázó jelesek

napról-napra

l voltak, mikor
eztek. Egészen
ptek be, mint a
van a dolguk.
odasietett hoz-

x oly sokáig?
ajatok lesz.
n semmi bajunk

Gábor. De ha az

gy megyünk, ő
sban lakó nagy-
Ne féltetek

! De hát erről
ak s Győző, Gá-
hosszu képpel
ők ilykép ugyan-
mítették, veszedel-
k a két testvért,
büntetés vesze-
k azokat, kiket
ani. Ez nagyon
tu rászédéshez;
en ártatlan kép-

, hogy engedé-
et, elfelejtettük.
n kérdeztétek.
aló sem marad-
yekeztek, hogy
. Ez annál köny-
r az egész diák-
lkozott szabad
labdázó jelesek

társaságába megválasztani. A pályázók szorgalmasan gyakorolták magukat és Kálmán mint fővezér ügyelt fel a gyakorlatoknál, végül pedig még egy utolsó nagy próbagyakorlatot tűzött ki, melyben csak azok vehetnek részt, akik eddig már kitüntek ügyességökkel. A nagy gyakorlat után az első szünnapon fognak az új tagok először részt vehetni a »Huszasok« nagy játékában. A jelöltek közt voltak Pali, Elek, Gábor, Vili, és még többen. Persze mindnyájan nem győzhettek, mert csak három hely volt üres; annál nagyobb volt a várakozás, hogy kinek fog kedvezni a szerencse. Gábor titkos mérgeledéssel gondolt arra a lehetőségre, hogy ő talán kimarad és Elek győz, Elek jövő vasárnap már ott fog mulatni a híres labdázókkal.

(Folytatása következik.)

AZ ÖREG EMBER FÁJA.

— Ösrómai történetke. —

HADRIÁN, a nagy és híres római császár, egy izben kint járt a vidéken. Amint a mezőket járja, megpillant egy igen-igen öreg embert, aki meglehetősen fáradsággal ásogatott gödröket. Mellette pedig egy csomó facsemete feküdt.

A császár odament az öreghez és kérdezte, mit mivel.

— Gyümölcsfát ültetek, oh uram, felelé az aggastyán.

— Hány esztendő vagy?

— Bizony, uram, már a századik felé járok.

— És most fáradsz ilyen nehéz munkával! Lásd, ha ifju éveidet jól használtad volna, most már terebélyes fáról érett gyümölcsöt szednél, nem kellene agg napjaidban ily nehéz munkát végezned.

— Jól használtam én, hatalmas császár, ifju éveimet is. De életem alkonyán

sem akarom elmulasztani, hogy megtegyem, amit erőm még tennem enged.

— De hát azt hiszed, hogy még megéred azt az időt, a mikor ezek a fák gyümölcsözni fognak?

— Igen is, uram, remélem. Ha isten úgy akarja, még élvezni fogom magam is e fák gyümölcsét. Ámde ha én magam meg nem érném, megérik a fiaim, unokáim. Avagy a mi apáink és nagyapáink nem ültettek-e olyan fákat, melyeknek mi élvezzük a gyümölcsét?

A császárnak tetszett az öreg ember beszéde.

— Bölcsen szóltál, jó öreg. Kiváncsom, hogy reményed is teljesüljön. Ha megéred e fák gyümölcsét, juttass nekem is belőle.

Néhány év mult s a császár az ő országos gondjai közepett rég elfelejtette az öreg embert. Egy napon azonban azt jelentik neki, hogy egy igen öreg ember kíván eléje jutni s azt mondja: a császár kívánságára hoz egy kosárka gyümölcsöt. Hadrián császárnak eszébe jutott az öreg ember. Bebocsáttatá és barátságosan fogadta. Az öreg pedig így szólt:

— Im elhoztam, hatalmas császár, későn ültetett fáim első gyümölcsét. Az egék ura megengedte, hogy beteljesüljön reményem, melylyel a fácskákat elültettem.

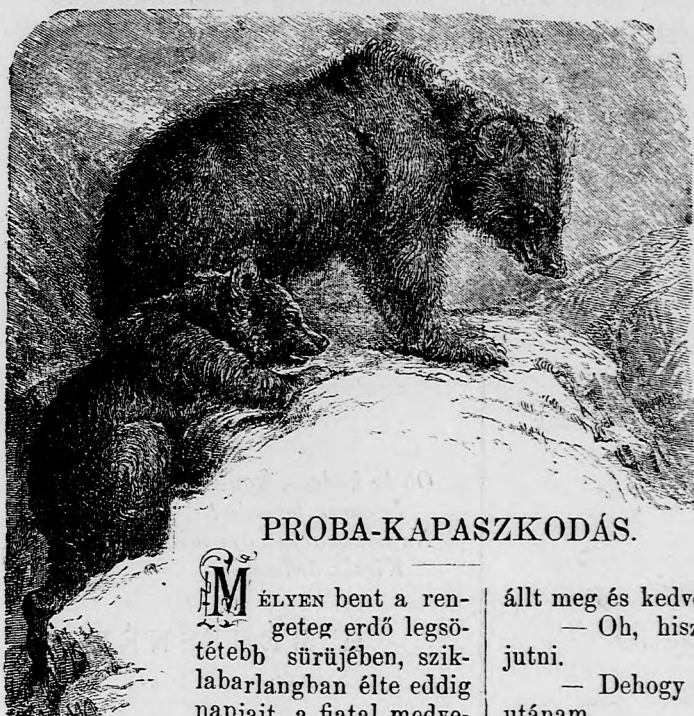
A császár megvendégelte az aggastyánt és dus ajándékkal bocsátotta haza, bucsuzóul ezt mondván:

— Adósod maradok még így is, jó öreg. Megtanítottál rá, hogy a jót és hasznosat megtenni sohasem késő. Édes a jutalmunk, ha magunk is élvezzük a gyümölcsét, de ha ezt meg nem érhetjük, áldanak az utódok, kiknek javára cselekedtünk.

Ismerkedés. (Lásd a 122. lapon.)

PROBA-KAPASZKODÁS.

MÉLYEN bent a rengeteg erdő legsötétebb sűrűjében, sziklabarlangban élte eddig napjait a fiatal medvebocs. Nem volt semmi gondja, semmi baja s legfeljebb a barlang nyílásáig sétált, onnan bámulva ki a világba. De az onnan bizony nagyon keveset látott.

Eleinte beérte azzal a kevéssel, de lassanként szerette volna tudni, mi van ott túl a fákon, hegyeken, ahol anyja sétálgat. Végre aztán elégedetlenkedni kezdett. De az öreg medvemama ezért egy csöppet sem haragudott meg.

— Unatkozol itt a barlangban? Akkor hát ideje, hogy elkísérj a sétámon. Lassan-lassan úgy is meg kell ismerkedned a világgal, hogy majd aztán a magad talpán is megélhess.

Másnap a kis bocs nagy örömmel czammogott az öreg medve után. Nagy sétát tettek, de ezuttal még csak a hegyoldal, völgyekben. Másnap még meszszebb vándoroltak és most már minden-

féle szakadékokon is át kellett mászni, a mi ugyancsak megizzasztotta bocs barátunkat.

— Minek is járunk erre? Ha magam sétálnék, amarra kerültem volna a szép egyenes utnak.

— Megállj csak, holnap majd próbálunk még nehezebbet is.

Az már csakugyan nem volt tréfa, a mit másnap próbáltak. Olyan meredek sziklának indultak neki, hogy a bocs tétovázva

állt meg és kedvetlenül dörögte:

— Oh, hiszen oda nem lehet följutni.

— Dehogyan nem. Kapaszkodjál csak utánam.

Lihegve, dörögve, de mégis csak feljutott a kis bocs, azt remélve, hogy ott fent talán valami jutalom várja. De biz ott nem volt semmi egyéb, mint kopár sziklacsucs, melyről ugyancsak nyaktörő veszedelem a lejutás.

— No már szeretném tudni, minek fáradtunk ide! dörögte a bocs.

— Idővel majd megtudod.

És azután mindennap végeztek ilyen próba-kapaszkodást s egy napon a bocs ismét zugolódni kezdett, mikor hirtelen erős dörrenés és kutyaugatás hallatszott nem igen messziről.

— Mi az? kérdé a bocs.

— Vadászok közelednek.

— Vadászok? A kik megölnék minket?

— Igen, azok. De ha el tudunk menekülni olyan helyre, a hová ők föl nem tudnak kapaszkodni, akkor semmi bajunk.

— Itt van egy meredek szikla, azon
tul meg nagy hasadék. Minap már jár-
tunk arra. Tudom, oda nem jönnek utá-
nunk.

Csakhamar fönt voltak a sziklán,
aztán tul a szakadékon, teljes bátorság-
ban s a fiatal bocs nagyon meg volt elé-
gedve.

— Jaj de jó, hogy idején megtanul-
tam a mesterségemet!

ISMERKEDÉS.

(Képpel a 120. lapon.)

OH BE kedves, nézd csak, nézd csak
Jóska czimborám,
Mit mivel ott e két baba:
Bojszi meg Jolán!

Mindakettő csöpp teremtés,
Járni most tanul,
Meg is bámulják ám egymást
Irgalmatlanul.

Hallga, még társalognak is
Illedelmesen: —
»Ugyan kihez van szerencsém
Benned, kedvesem?

Tán nem ismersz? Hát Jolánka
Az én szép nevem.
Hát mutasd be most már te is
Magadat nekem.

Micsoda? Hát egy szót sem szólsz,
Néma vagy talán?
Vagy úgy, hogy csak kutya-nyelven
Tudsz te kis kutyám?!

Igy meg — őszintén megvallva —
Nem beszélek én;
Node sebaj, lehetsz azért
Helyre egy legény.

Majd csak így is megértjük mink
Egymást könnyedén,
Hát legyünk is jó barátok —
Te kutyus, meg én.

Kukoricza-füzér mellett
Nem kellesz mint csösz,
Jobban teszed bizony, mindjárt
Én velem ha jössz!

Játszunk együtt! — Jöjj, fogad meg
Ezt a tanácsot,
Akkor aztán kapsz majd tölem
Czukrot, kalácsot. . . . «

* * *

Oh be kedves, ugy-e Jóska,
Istenem, be szép!
Ne is zavarjuk ám mink e
Kicsik örömét.

A MÉHESNÉL.

(Képpel a 124. lapon.)

— MEGFOGTALAK ugy-e, zümmögő
méhecske!

— Meg, de jobb lesz, ha elbocsátsz,
mert éles a fullánkcom s ha megszurlak,
sirni fogsz sokáig.

— Ne szurj meg, méhecske, hiszen
nem bántalak, csak látni akarom, hol tar-
tod azt a jó mézet, melyet aztán a méh-
kasba raksz le.

— Most éppen nincs nálam, mert
csak most akartam utra kelni, ma még
nem gyűjtöttem. Azért ne is tartóztass
sokáig.

— Hiszen még ráérsz egész nap.
Szeretném tudni, mit is szorgoskodtok
oly nagyon? Nekünk aztán mindig vele-
tek példálózhatnak, hogy legyünk olyan szor-
galmasak, mint a méhecskék.

— Nagyon hizelgő ránk nézve, de hát mi csak okosan felhasználjuk az időt, mert a napfényes, virágos időszak gyorsan elmúlik. Mikor a munka ideje van, akkor kell szorgoskodni, mert ideje elmúltával hiába minden jóakarát.

— Könnyen beszéltek ti! A ti munkátok csupa játék és élvezet. Virágról virágra szálltok s az édes mézet szívjátok. Mi gyermekek is szorgalmasak volnánk, ha csak az volna a dolgunk, hogy eljárjunk ide is, oda is, ahol jó csemegét kapunk.

— Csakhogy nem addig van az, bohó kis leány! Fáradságos nagy utat kell tennünk, néha órányira is elszállanunk s száz meg száz virágot kikutatnunk, míg valamit gyűjthetünk. És amit találunk, azon nem lakmározunk, hanem messzi földről is, bármilyen fáradtak vagyunk, hazavisszük, hogy a közös élestárba helyezzük el, a téli szükség napjaira.

— Hm, az már más. De mégis legalább mindig kellemes a munkátok, mindenki szeret és véd titeket, soha sincs semmi bajotok.

— Azt se hidd, tapasztalatlan kis leány. Ellensége, irigye a legjobbnak és legszerényebbnek is van. Még oktalan gyermek is akad, aki csupa pajkosságból megöl egy méhecskét, nem gondolva rá, hogy ezzel milyen rosszat tesz. Szerencsére ez ritkán esik meg, mert a gyerekek félnek a fulánktól. De vannak gonoszabb ellenségeink, akik ellen nem is tudunk védekezni.

— Ugyan! És mivel bánthanak?

— Sokféle módon. Az egyiknek a mézecsékénkre fáj a foga, a másiknak

reánk magunkra, bekap és megesz szőröstül-bőröstül. A madarak közt van öt vagy hat olyan fajta, mely nagyon szereti a méhpecsenyét s aki közülünk nem vigyáz, hamar vége van, mert a madár gyorsabban tud röpködni s egyszerre csak lecsap, bekapja a méhecskét és lenyeli, mielőtt a meglepett méhecskének ideje volna, hogy fullánkját használja. Éppen így tesz a béka. Ez meg a füben leselkedik s ha megpillant egy-egy méhecskét, mely ott alant kutatgat a virágokban, hirtelen rá ugrik és fölfalja.

— Jaj, hisz akkor én inkább nem is mennék mézet gyűjteni!

— Igen? De akkor meg üres maradna az élestár. Aki célhoz akar jutni, annak fáradságtól, veszélytől nem szabad megrettenni s még a kárt és veszteséget is megadással kell elviselni, arra törekedve, hogy még szorgalmasabb munkával pótolja helyre.

— Kárt? Hát ugyan micsoda kár érhet titeket?

— Van olyan ellenségünk is, aki az összegyűjtött mézünket pusztítja. Egyik furfangos pille-fajta belopózik a méhkasba s oda rakja le tojásait. Ezekből kibujnak a hernyók és ott élőködnek a mézen, néha oly sokan, hogy az egész méhraj inkább elmenekül, hogysé tovább hizlalja a betolakodott idegent. Ellenségünk még a pók is, mely a lakásunk közelében szereti hálóját szőni, hogy megfogja a vigyázatlan méhet.

— De minek hagyja magát? Én azt hittem, hogy a méh olyan okos és ügyes, hogy nem enged magán kifogni.

— A gonosz furfang sokszor kifog az ügyes és okos munkáson is. Az ember ugye, még sokkal okosabbnak és ügyesebbnek tartja magát a kis méhecskénél és nem esik-e meg, hogy csalódik, bajba kerül, mert nem vette észre a veszélyt?

— Jaj bizony megesik! Rajtam is már sokszor megesezt és csak utólag vettem észre, hogy elkerülhettem volna.

— Lásd, tehát senki se bizakodjék el az okosságában és ügyességében, hanem legyen rajta, hogy okuljon a tapasztalásain. Azért mi méhek, ha látjuk a vihar közeledését, elhagyjuk a legvirágosabb mezőt is, hogy biztos házukba meneküljünk a vész idejére.

— De otthon aztán pihentek, nincs semmi dolgotok.

— Otthon is van munka. Nehányuk mindig a méhkirályné körül kell szolgálni, őt etetni, mások meg sokan a fiatal méheket ápolják és táplálják, mignem ezek annyira megerősödnek, hogy a maguk szárnyára kelhetnek.

— De ha sok fiatal méhecske nő nagyra, hogyan fértek el?

— Nem is férhetünk el, az természetes. A fiatalok közt mindig akad királyné is s az öreg meg a fiatal királyné sem uralkodhatnak egy helyen. A fiatalok tehát összegyűlnek és királynéjokkal kirepül-

nek a kasból, a gazda pedig új kasba tereli őket és így új méhrajja van. A szomszédságban aztán már egészen békésen megélünk öregek és fiatalok.

— És miből él meg a régi honából távozott fiatal raj, a míg üres a méhkasa?

— Nem akadnak meg. A raj mindig tavaszkor vagy nyár elején kel szárnyra, amikor sok a virág, bőven van eleség. S a fiatalok is szorgalmasan dolgozhatnak, gyűjtik a mézet és őszre tele van az

A MÉHESNÉL.

éléskamrájok, úgy hogy jut belőle a gazdájoknak is, meg télire magoknak. Csak aki lusta fiatalon és a munka idején, az kerül inségbe akkor, mikor elmúlt a kincs-gyűjtés ideje.

— Akkor hát siessünk dolgunkra,

méhecske nő

el, az természé-
akad királyné
ályné sem ural-
fiatalok tehát
jokkal kirepül-
k a kasból, a
zda pedig uj
ba tereli őket
igy uj méhreja
n. A szomszéd-
ban aztán már
észen békésen
gélünk öregek
fiatalok.

— És miből él
g a régi honá-
távozott fiatal
, a míg üres a
hkasa?

— Nem akad-
k meg. A raj
ndig tavaszkor
gy nyár elején
szárnyra, ami-
r sok a virág,
ven van eleség.
a fiatalok is

orgalmasan do-
ghoz látnak,
üjtik a mézet és
re tele van az
t belőle a gaz-
agoknak. Csak
nka idején, az
elmult a kincs-

ánk dolgunkra,

méhecske. Köszönöm, hogy tanítottál s most még jobban értem a példátokat, követni is fogom s fiatalon gyűjtöm a hasznos ismeretek mézét, hogy az öregség telére el legyek látva. Most elbocsátalak, röpjél vigan virágaidhoz. Isten veled, kis méhecske!

VAD LACZI, A KOMÉDIÁS.

(Képpel a 117. lapon.)

HOGY ha én nem, ki volna más,
Én vagyok a komédiás.
Gyöngyvirágok, gyöngye lányok
Ide nézzetek! —
Kezemen járok.

Ugy-e szép volt, bámultatok!
Nohát most majd mást mutatok.
Gyöngyvirágok, gyöngye lányok
Ide nézzetek! —
Tótágast állok.

Még ez semmi, most jön a szép.
Mire való volna e szék!
Gyöngyvirágok, gyöngye lányok
Erről biz én most
Bukfenczet hányok.

Nohát hiszen meg is hánytá:
Majd' holt lett a sok kis lányka,
Úgy megijedt szörnyü-roppant,
Hogy Laczi a földre — pottyant.

No, baj nem lett semmi nagyobb,
László úr feltápázkodott;
De nem bukfenczezett többet,
Úgy megütötte a — földet.

BETÜ REJTVÉNY.

é	É	é	×	é
é	É	é		é
é	É	é		é

A SZÖKEVÉNY.

(Képpel a czimlapon.)

— ITT VAN! Itt van! Megtaláltuk!
Csak ügyesen, akkor talán visszavihetjük!

Nagy keresés után kiáltoztak így
Jani, Bella és Giza a közeli erdőben,
amint egy fa alatt megálltak. A fa egyik
kis ágán pedig ott kuporgott a mókuska
és füleit hegyezgetve nézett le elhagyott
játsszótársaira.

— Te háládatlan! szolt Bella! Hát
illik az, hogy megszöktél? Nem volt ná-
lunk jó dolgod? Nem tartottunk jól leg-
kedvesebb csemegéiddel?

Az már bizonyos, hogy csemegében
nem volt hiány. Házikója is eléggé tágas
volt, ugrándozhatott benne kedvére, ha
pedig megunta a játékot, ropogtathatta
a jó diót, mogyorót. Hát hogy ne lett
volna meglegedve?

És még sem volt. Mikor néha elpi-
hent, visszagondolt a szép erdőre, ahonnan
rabságba került. Jó az a sok csemege,
melyet a fogságban készen kap, de mégis
csak jobb volt ott az erdőben! Ott fáradsá-
ggal kell megkeresni az eleséget, de
jobb a fáradságos szabadság a kényelmes
rabságnál. És amint egy napon vigyázat-
lanságból rosszul zárták be a házikója
ajtáját, a rab mókuska megszökött. Ha-
mar észrevették, utána iramodtak, de
mire rátaláltak, már ott fent volt a fán.

— Ránk ismer, nem fut el... Csak
kissé alantabb ülne... talán megfog-
hatnám.

— Ne nyulj feléje, inté Jani. Tegyük
le a kosarakat a földre és nyissuk ki
félig... néhány mogyorót teszünk a föld-
re, azt meglátja, aztán majd bemegy va-
lamelyik kosárba a többi mogyoróért s
akkor zsinórral hirtelen rácsapjuk a fö-
delet.

Nagyon szép terv volt. A mókuska
egy ideig vágyakozva nézett is a mogyo-
rós kosarak felé. De a szemfüles kis ha-
mis jól látta, hogy a bokrok mögött ott

lappanganak Janiék. Persze, hogy rájuk ismert és talán éppen ez volt a baj, mert emlékezett, hogy ezek tartották őt fogva.

És a mókuska, ellenállva a csábításnak, egyszerre csak megmozdult s nem lefelé ment, hanem gyorsan fölkapaszzkodott a fa tetejére, ott egy kinyuló ágról átszökkent a szomszéd fára, erről egy harmadikra s pár perc alatt eltűnt. Jani és testvérei pedig üres kézzel tértek haza.

— Sebaj no, szólt aztán Bella. Hiszen mulattatott már eleget. Legyen ő is boldog, az pedig csak akkor lehet, ha szabad. Ne sajnáljuk, hogy visszaszerezte szabadságát!

AZ ELSŐ PRÓBA.

— Beszélyke. —

APSÜTÖTTE képü, tüskés haju, izmos fiu volt Ferkó, ki is állt birokra akármelyik fiuval a faluban. Nem úgy mint Endre, ki nyaranként náluk töltött pár hetet, hogy a jó szabad levegőn megerősödjék, mert bizony rendszeren halvány orczával, véznán érkezett meg a fővárosból, a hol szüleivel lakott. Természetesen Ferkó volt a játékrendező s testvérei csak úgy megbámulták ügyességét, mint Endre, ki afféle városi kis diák létére nem tudott oly ügyesen fára mászni, a csacsi hátán megülni.

— Nem is lesz belőled katona, mondogatta Ferkó büszkén. De én az leszek. Már elhatároztam, hogy óbester leszek.

Addig persze még egy kicsit várnia kellett és az Endre kedvéért szelidebb játékokkal is elmulatott. Ha már belefáradtak a futkosásba, leültek a tócsa partjára halászni. Mindegyiköknek volt horgesszeje és nagyon ritkán ugyan, de megtörtént az is, hogy egy-egy vigyázat-

lan halacska csakugyan horogra akadt. Hogy a vízbe essenek, attól nem kellett félni, mert éppen ott ut levén a tó mentén, erős korlát vonult végig a parton s a korlátnak támaszkodva halászgattak.

Gyorsan és kellemesen teltek a napok s mikor végre megjött az ideje, hogy Endre hazatérjen, a szülék Ferkó nagy öröme az határozta, hogy most viszont Ferkó menjen egy-két hétre a fővárosba Endre szüleihez, hadd lásson valamit a nagyvilágból. Mert eddig még nem volt tovább a szomszéd kisvárosnál és az igazat megvallva, még azt sem látta, milyen az eleven óbester, a milyen majd lesz valamikor. Endre pedig biztatta, hogy a fővárosban láthat akárhányat, sőt még generálist is és sok egyebet, ami még szebb és érdekesebb.

Igaza is volt Endrének. És ha ott a falun Ferkó volt a vezér, a városban meg Endre volt a vezető. Minden nap ellátogattak valamely érdekes helyre s persze, hogy nagyon sok mindenféle akadt, ami nagyon megtetszett Ferkónak. De a legfőbb gyönyörűsége mégis csak abban telt, mikor az állatkertben egy kötél tánccost magasan fent a levegőben egy szál kötél len látott sétálni. No, ez már sokkal különb, mint mikor ő a csürben négykézláb végig csuszik a padlás kereszt-gerendáján... ilyet még a legvitézesebb óbester sem tud véghez vinni, ő legalább nem halotta a hírét. Még éjjel is vele álmodott és mikor két hét múlva haza került, leginkább csak erről mesélt a kis testvéreinek.

— Tudjátok, olyan magasan volt ám a kötél kifeszítve, hogy a mi falunk tornya elért volna alatta... el ám! És

horogra akadt.
től nem kellett
én a tó mentén,
a parton s a
alászgattak.

en teltek a na-
t az ideje, hogy
ék Ferkó nagy
hogy most vi-
két hétre a fő-
z, hadd lásson
mert eddig még
zéd kisvárosnál
g azt sem látta,
a milyen majd
pedig biztatta,
akárhányat, sőt
gyebet, ami még

ek. És ha ott a
a városban meg
den nap elláto-
helyre s persze,
féle akadt, ami
ónak. De a leg-
csak abban telt,
y kötél-tánczost
egy szál köté-
már sokkal kü-
ben négykézláb
ereszt-gerendá-
itézbb óbester
galább nem hal-
s vele álmodott
aza került, leg-
kis testvéreinek.
magasan volt
gy a mi falunk
... el ám! És

az a kötél-tánczos csak úgy sétált ott fent,
mint mi itt a széles országuton. Az ám
valami!

— De szerettem volna látni! sóhaj-
ták testvérei.

— Meghiszem azt! Magam is szere-
tem, hogy láttam. Most már el is szán-
tam magamat, hogy nem leszek óbester,
hanem kötél-tánczos. Az sokkal szebb ám.
És tömérdek pénzt kap, pedig egyebet
sem tesz, csak egy kicsit sétál ott a ma-
gasban. Meglássátok, milyen híres ember
leszek, bejárom az egész világot.

— Jaj te Ferkó, aggódott kis hu-
gocskája, de hátha aztán leesel a ma-
gasból?

— Csakhogy nem esem ám le.

— Azt nem tudhatod. Hátha te nem
leszel olyan ügyes?

— Micsoda? Én már most is ügye-
sebb vagyok mindnyájatoknál. Mondta
Endre is. Különbén majd meglátjátok.
Még ma megkezdem a gyakorlatokat.
Természetesen nem kezdek mindjárt
kötélen és magasban, de ez is meglesz
nem sokára. És akkor majd nagy produk-
ciót tartok.

Mikor ezt beszélte, éppen ott járdó-
gáltak a tócsa mellett.

— No, mindjárt megmutatom nek-
tek, hogy lesz az. Itt most mindjárt meg-
tartom az első gyakorlatot ezen a karfán.
Emitt van egy karó, ez lesz az egyensuly-
tartó rud. Előbb fölmászom, aztán a ke-
zembe adjátok.

Fölmászott a korlátra s egy kis eröl-
ködéssel ugyan, de sikerült ott föllállania,
két kezébe fogta a karót s egy-két lépést
tett is minden ingadozás nélkül. Nagyon

meg volt magával elégedve s büszkén
szólt le:

— Ime, uraim és hölgyeim, bámul-
ják meg a világ leghíresebb művészt!

— Jaj, te Ferkó, csak jól nézz a lá-
bad elé, aggódek hugocskája.

— Még bajod lesz, ha leesel, szólt
öccse. Inkább elhiszszük már, csak ugorj le.

— Soha se féljtek! Látjátok, hogy
én nem félek, úgy állok itt, mint a kő-
szikla. Most pedig neki indulok és végig-
megyek az egész korláton.

Neki indulni neki indult, de hogy
végig menjen, abból hiányzott valami.
Mert amint két-három lépést tett, elvesz-
tette az egyensúlyt s nagyot zuhant, még
pedig le a tócsába. Testvérei rémülten si-
koltoztak s ő maga is nagyot jajdult. De
szerencsére nem volt ott semmi veszede-
lem, mert a tócsa derékig sem ért s Ferkó,
miután a poshadt vízből egy pár nagy
kortyot nyelt, prűszkölve, a feje bubjáig
lucskosan, tele iszappal, kigázolt a szá-
razra.

Nagyon csöndesen, elgondolkozva
ballagott haza.

— Hm! Egészen másképp látja az
ember, ha egyszer megpróbálta... Azt
hiszem, nem próbálom többször... nem
is leszek kötél-tánczos... megmaradok
a mellett, hogy katona leszek.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 6-dik számában foglalt kockarejtvény megfejtése:

D	E	B	R	E	C	Z	E	N
E	R	Z	S	É	B	E	T	
B	A	L	A	T	O	N		
R	U	D	O	L	F			
E	M	B	E	R				
C	S	E	R					
Z	Á	R						
E	Z							
N								

Helyesen fejtették meg: Varga Aranka, Gelsei Gutmann Lilly és Anna, Witz Arthur és Dezső, Szöllősy Aurél, Kisfaludy Erzsike és Sarolta, Szirányi Ella, Váczy Annika, Schlichter testvérek, Máder testvérek, Steiner Boriska, Harsányi Szeréna, Bernáth Emil és Dezső, Baranyai Gizella, Polgár Julis, Kiss Paula, Névy Margit és Laczi, ifj. Szöllősy Lajos, Kamermayer Györgyike, Márta és Aladár, Jászffy Blanca, Csihál Hortenzia, Mandello Emmy, Offenheimer Miczi, Beck Blanka, Schaffer Mariska és Géza, Lövinger Fanni és Lenke, Lang Mariska, Reichlin Róza.

A »KIS LAP« XXXIX. kötetének 6-dik számában foglalt találós mesék megfejtése:

A szélrózsa. — A vakló.

Helyesen fejtették meg: Polgár Julis, Váczy Annika, ifj. Szöllősy Lajos, Freund Gyula, Névy Margit és Laczi, Witz Arthur és Dezső, Szöllősy Aurél, Jászffy Blanca, Lang Mariska, Lövinger Fanni és Lenke, Schaffer Mariska és Géza, Csihál Hortenzia.

A »Kis Lap« XXXIX. kötet 3-dik és 4-dik számában foglalt rejtvények megfejtését utólag még beküldték: Bernáth Olga, Lappert Etelka, Schlichter Emma és Misi, Kohn Vilma, Harsányi Szeréna, Bernáth testvérek, Weisz Adéle, Lányi

Alexa és Marczi, Végh Józsa, Szöllősy Aurél, Takáts Lajos, Ódi és Pista, Degré Lajos, Csepely Erzsike és Mariska, Degré Lajos, Prückler Lujza, Messer Rudolf, (az augusztus 3-diki számban már megírtam, hogy Stephenson a gőzmozdonyu vasutnak volt a feltalálója. F. b.) Osztóics Margit, Schaffer Mariska és Gézuska, Popper Árpád, Sternberg Ottó, Murarik Bercki, Rechnitz Henrik és Izidor, ifj. Rosenthal Ferencz.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Langfelder Olga. A számrejtvényben nincs hiba s besoroztam a közlésre várók nagy sokaságába. — Bende Janika. Rajzmintákat a »Kis Lap« nem közöl, mert az első évek kísérletei arról győzték meg, hogy nem czélszerű. A sok helyet elfoglaló rajzminták kis olvasóimnak csak igen kis részét érdekelnék, már pedig a »Kis Lap«-ban olyat kell közölnöm, ami nemcsak egy-kettőnek, hanem valamennyinek kedvére való. Mamádat, mint egykori kis olvasómat, üdvözlöm. — Gr. Cziráky Jeanne. A rejtvények, melyeket küldtél, nagyon is könnyűcskéek. Egy kis fejtőrésel majd találsz fogasabbat is, melyen kis olvasótársaid törhetik egy kicsit a fejüket. Amit a leveledhez mellékelte tiszta papírlapra kívánsz, az csak egy-két hét múlva történhetik meg. Most olyan akadály van, mely el nem hárítható és ezen a helyen nem magyarázható. — Hirsch Szeréna. Most már majd csak tisztába jön a dolog, Fanni k. a. szives sorai segítségével. — „A jó szívu kis Örszike.“ Dicséretes igyekezettel van irva, de közlésre nem alkalmas. A tulajdonképeni történetke tíz soros és semmi érdeket sem keltő kis eset, a többi pedig csak fölösleges és szintén érdektelen elnyújtás, többféle lehetetlen részlettel. Már p. o. hol utazott valaha valaki úgy, hogy a szekérhez, melyen ült, még hozzá kötöttek egy másik szekeret, melyen a lovak takarmánya volt? — Magyar Beata. A levélbélyegeket elküldheted, átadom annak a szorgalmas szegény fiúnak, aki gyűjtésével foglalkozik. — Több levélről a jövő számban.

Jótekonyság.

A szünidei gyermektelep javára adakozott: Lisznai Adél 1 frt. 30 kr. (Ez összeg a »Kis Lap«-ból vett »A tollkés« című szindarab előadásának jövedelme. Az előadásban Lisznai Adél, Deutsch Szidike és Groág Irénke működtek közre.)

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.